

Zo hèhè, die hangt!
Dit ben ik dus en zo ziet
ook de laatste bladzijde
van het boek eruit.
Kijk maar even op blad-
zijde 37.
Zie je? Dan weet je ook
meteen dat het goed met
mij afloopt...

Maar nu gaan we echt beginnen en ik verklap meteen alles:
..... Ik heet Li-mae en VAN ACHTER HEB IK EEN GEHEIM.

“De zin van je leven?” , vraag ik.

“Ja Li-mae, de zin die mij zin geeft om te leven. En te lachen. Met jou bijvoorbeeld!”

Emil leunt achterover en kijkt mij aan. Ik stop mijn tong in het hoekje van mijn mond en ga aan de slag. Ik probeer om de zin van Emil zijn leven te leggen met de letters die ik heb gekregen. Ik kijk en kijk, maar ik zie er helemaal geen zin in.

Ik verschuif de letters en, o ja, nu zie ik een woord. Ik zie: een H en een U en een I en een S. Daar kan ik ‘huis’ mee leggen. En ik kijk nog een keer, nog een keer en... nou pfff, het lukt me niet. Ik heb er ook geen zin meer in ook! Emil ziet iets wat ik toch niet zie.

Ik voel mezelf boos worden en hussel expres de letters helemaal door elkaar, mu-
eeiithwwannaakknmddzzj

“Hoho”, lacht Emil, “laat maar liggen. Dan kan je er nog even over nadenken. Komt later wel.”

“Later, later, niks later, ik wil de zin nu leggen”, zeg ik, “ik wil weten wat jouw zin is. Ik wil het nu...”

“Goed dan, morgen, morgen verder. Morgen lukt het je. Ik zal de letters weer netjes ordenen en ze leggen zoals ze lagen. Kijk we hadden:

mmmm	uuu
eeeeeeeeeeee	jij
tt	hhh
ww	sss
oooo	vv
rrrr	aaaa
ddd	ll
nnnnnnnnnn	kkk
zz	
iiiiiii	
b	

En jij had dit woord al gelegd: ‘huis’.

Ik zie dat Iva hard tegen de wind in moet vliegen om het balkon te halen. Ze heeft nog net een 'm' op kunnen vangen, maar wat hebben we aan alleen maar een 'm'? Daar kan je de zin van je leven niet mee leggen.

Emil is intussen boven gekomen en daar staan we. Met z'n drieën om de tafel. Buiten stormt het en binnen, in de letterkamer van Emil, is het nu stil, zo stil. Er komt geen woord bij ons op. Alle drie kijken we eerst naar de lege plek op tafel. Dan kijken Iva en ik naar Emil.

Hij draait zich om, doet drie passen naar zijn koffer en gaat zitten. En dan zie ik dat zijn gezicht opeens honderd rimpels heeft. Hij had er al een paar, dat wist ik wel, maar ik had ze nooit geteld omdat ze mij niet opgevallen waren. Ik kijk altijd naar zijn ogen.

Maar zijn ogen zijn nu dicht. En nu zie ik honderd rimpels. En die rimpels kan ik lezen. In de rimpels lees ik: de letters van de zin van mijn leven zijn weg. Zonder die letters kan ik niet, heet ik niet en weet ik niet. Hoe krijg ik mijn zin terug?

Ik kijk Iva aan en Iva mij. Hoe krijgt Emil zijn zin terug? Oei wat is het stil. En wat stormt het buiten. Iva en ik kruipen bij Emil op schoot en we vallen in slaap, dicht tegen hem aan. We dromen.

Iva zit naast me en doet een poepje. "Hé Iva, kijk eens uit, straks ga ik er nog in zitten". Maar Iva zegt "ik poep waar ik wil, o zo!" En ze vliegt verder naar de **Blanke Berken**. Ik ga erachter aan en zoek de letters. Ik hou van de **Blanke Berken**. Het is er licht en vrolijk. En achter de dikke stammen zie ik hele kleine boompjes in de verte en de strepen van de snelweg. Maar nu de letters. Welke zijn er blijven hangen aan de **Blanke Berken**? Ik zie... **daarinvvoelkm**.

Iva vliegt weer op, ik volg haar en we vliegen zo de **Jungle** in. Koel is het hier en stil. Er is geen licht. We staan stil en hijgen. Mijn ogen zien eerst niet zoveel, ze moeten wennen aan het donker. Ben ik bang? "Iva, is het hier eng of erg?", vraag ik. "Nee", zegt Iva "want ik ben bij je en het is maar een klein stukje naar het open veld. Daar kunnen we weer rusten". Gauw begin ik met letters zoeken. Mijn ogen zijn gewend nu en ik zie letters, zoveel letters. Overal om me heen zitten ze als rupsen op op de Oost-Indische kers bij mijn oma en opa. Ik zie:

dvrhaaleeeennnrijkms.

En zie ik al meteen een woord? Nee, ik moet even zoeken. O ja, ik zie... '**verhalen**'. *Jij ook?*

Als de letters in een vakje van de zachte letterzak zitten, rusten we uit even op het **Open Veld** en ik onderzoek mijn korstje op mijn knie. Het is nog niet hard, dus ik ga er nog niet aan pulken.

Makkie zeg, ik kan er meteen twee woorden mee maken... '**daarin**' en '**voel**'. *Zie jij er nog meer?*